

Sjónleikarhúsið: Dansur í
fyllandi sól.
Eftir: Brian Friel
Umsett: Elin Súsanna
Jacobsen
Leikstjóri: Eyður Johannesen
Pallmynd: Eyður Johannesen
og Steen Lock Hansen
Dansur: Chris Blackwell og
Elsa Maria Bærentsen
Ljós: Niels Nielsen
Ljód: Finnur Olsen
Búna: Sonja Schneider og
Jóhanna María Djurhuus
Pallstjóri: Gunhild V.
Michelsen
Pallsmið: Arnold Eyvindsson,
Magni Dalsgaard o.fl.

Eftir at hava hoyrt tíðindi
úr Sjónleikarfelagnum í
seinastuni, vóru vit for-
vitnin, tá palltjaldid fyri
fyrstu ferð fór frá í Sjónleik-
arhúsinum. Pallurin var
innbjóðandi og so listarliga
gjörður, sum ongantið áður.
Nú skuldi leikurin, við
Eyðuni Johannesen, leik-
stjóra, standa sína roynd.

Vit fáa innlit í hendingum
hjá teinum fimm ógiftu
systrunum, beiggjanum
Jack og lítla Michael, sum
fara fram í Írlandi í 1936.

Húsligu uppgáurnar

Systrarnar hava hvør sína
uppgávu at røkja. Tvær
binda og selja fyrir at fáa til
lívins upphald og ein er
lærari. Ein er einliga
mamma, og hevur klæðini
hjá húsfólkunum um hendi,
og ein stendur fyrir matgerð.

Tær tosa gerandisprát, og
málið er lætt og livandi.
Elin Súsanna Jacobsen,
hevur enn einacfrð prógv-
að, at tað ber til at tosa van-
ligt mál á palli.

Leikurin byrjar, sum heit-
ið lýsir, í fyllandi sól. Hetta
er tá málin er fullur, og tá
kunnu fólk ofta gerast lög-
in. Eitt nú virkar tað trølls-
ligt, men eisini dragandi
upp á fólk, tá málin er full-
ur.

Systrarnar fáa luft fyrir
sínum dreytum og inni-
stongdum kenslum og fara
upp á gólvi í byrjanini.

Smádrongurin Michael
(Terji Rasmussen) er vorðin
tilkomin. Hann er rithøv-
undur, og minnst nú aftur á
nakrar hendingar í heimi-
num, tá hann var sjei ára
gamal. Sum frásøgumaður
er Terji Rasmussen ov
veikur. Kanska er tað ein ó-
møgulig uppgáva hann
hevur fingið. Kanska er
veikleikin júst, at frásøgu-
maðurin hevur ov stóran
leiklut í søgugongdini.

Smádrongurin Michael
er sonur yngstu ógiftu dótt-
urina í húsunum. Pápi sonin
Gerry (Rasmus Magnus-
sen) er ein veruleikafjarur
"fíflari", sum hevur stórar
ætlanir, ið kortini ongantið
verða fýrðar út í lívið.

Pápin kemur at vitja av og
á, men hann tosar ikki við
sonin. Mamman sigur soni-
num hvat pápin hevur sagt
o.s.fr..

Systrarnar dragast við
fordómar, sum eru elvdir av
guðstrúgv og pátrúgv hvørt
um annað. Eins og er lívið
ov stór avbjóðing fyrir tær.

Fimm frusterað konufólk

Konufólkini práta um leyst

Dansur á staðnum

og fast. Innihaldsliga eru
tær í veruleikanum fimm
frusteraðar gamlar gentur,
sum bert hugsa um at fáa
eitt mannfólk.

Presentatióin av teinum
ymsu leiklutunum var ein
dansur, og hetta var eitt av
teimum fáa samanhangandi
brotunum í leikinum.

Tilveran í køkini er merkt
av, at eitt lurtitól er har, sum
bert virkar av og á. Bráðliga
sveima tónarnir úr tólinum,
og tað fær kvinnurnar allar
at fara upp á gólvi.

Hvør dansar í sínum lag, og tað er
hugtakandi at siggja rørl-
urnar, sum lýsa persón-
leikan hjá tí einstøku.

Dansurin hjá Rosu (Fia
Norðberg) er fullkomiliga
tamarleysur, og lýsir, at hon
ikki er sum fólk flest.

Magga (Hjördis Johansen)
dansar lættlilt og við skálk-

inum bak oyrað. Agnas
(Birita Krosssteig) heldur
ikki at dansurin er gott hug-
skot, men gevur seg yvir
kortini.

Allamest hugtakandi er
dansurin hjá Kate (Jytte
Olsen). Hon er myndin av
eini gamlari gentu við so
innlæstum kenslum, at hon
nærum ikki fær dansað (liv-
að?).

Chris, mamma Michael
(Malan Thomsen) letur seg
í ein kertil áðrenn hon stígur
dansen. Hon er myndin av
sakloysi.

Beiggin Jack (Óli Kurt
Hansen) er komin heimaft-
ur úr Afrika, har hann hevur
verið prestur. Systrarnar
tosa um hann og tað skilst,
at hann hevur fingið mal-
aria.

Óli Kurt og leiklistin

Tú skilir, at alt ikki ruggar
rætt við beiggjanum, men tá
hann trínur inn á pallin, er
næsta stórfringna spælið í
gongd. Óli Kurt Hansen er
so hugtakandi í sínum leik-
luti, at tað í sjálvum sær er
vert at fara í Sjónleikarhúsið
at uppliva.

Eyður Johannesen dugir
sum fáur at leikstjóra, og
hann er trúfastur móti leik-
ritinum og lýsir allar leik-
partar eins væl, so litisverdir
teir enn eru fyrir heildina.
Hann hevur uppborið stórt
rós fyrir tað.

Tað er einki at ivast í, at
leikstjórin eftir bestu sann-
føring, hevur viljað bjóða
fóroysku áskoðaranum eina
góða uppliving, tá hann
valdi júst at seta henda leik-
in upp.

Trupullekin er kortini, at

boðskapurin sum heild ikki
røkkur út um pallin. Hann
duvar aftur og fram, men
stendur kortini í stað.

Um orsøkin til at leikurin
ikkje róg væl lýstur er av tí
at ov fáir vandir leikarar eru
við, er torført at meta um.

Og kortini fara stórar
broytingar fram í leikinum.
Eitt nú missir Kate starvið
sum lærari, og Agnas og
Rosa fáa ikki longur avsett
sinar bundnu vörur, av tí at
ein verksmiðja verður sett á
stovn, sum kann framleiða
bílur enn tær. Heimið
verður uppløyst og tvær

systrar enda sum ólukkudýr
í stórbýnum o.s.fr..

Broytingar ikki innvist

Tað veika liðið í leikinum
er, at tær stóru og kollvelt-
andi hendingarnar ikki fara
fram á pallinum. Tær verða
bert framfýrðar av frásøgu-
manninum, og fær tí ov lítla
tyðning fyrir áskoðaran.

Lívið hjá húsfólkunum er
ikki merkt av, at tey seta
spumartekin samfelagsmál.
Har er kristindómur og
huldufólkaprátt, men einki
veruligt, sum vit kunnu føra
upp til okkara tíð.

Her eru samfelagsviður-
skiftini í okkara tíð ov nógv
broytt, og myrkaðspolini alt
meira fjókjaslig og snildis-
lig fráfarin.

Einasta samanbering er
kanska, at heim í dag verða
uppløyst og menniskju for-
fjónað og tileinskisgjørt
sum ein trupulleiki, ið best
er at sleppa sær av við.

Tað verður heldur ikki
sett prísmerki á einstakað
menniskjað í leikinum, og
tað verður kanska líka lítið
gjørt í dag, sum í triatiáru-
num.

Kortini haldi eg, at fólk í
dag eru meira at sær komin,
enn hesi á pallinum. Sam-
anberingin heldur ikki.

Dagny Joensen

